

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Του κ. Χαρίλ. Παπαντωνίου

"Όπως σας υποσημείωσα, αρχίζουμε δημοσιεύοντας από σήμερα την σειρά των πεζών αισθητικών ιστορημάτων του γνωστού λογιτέχνου κ. Χάρ. Παπαντωνίου. Πρόκειται περί του ερωτικού ειδύλλιου δύο νεαρών, του 'Ιουλίου Μ. και της Αιμιλίας, οι οποίοι ξεφεύζουν την φύση της αγάπης των εις τας ηρωϊκώς και πρωταίτιας αυτές ελπίσεις των. Στανός έρωσός σου στην 'Ελλάδα παρόμοιος στέλλει. Τας σπουδαίωτες ως έρωσας εις τούς καταρτισμένους με την έρωση πρώτων ανθρώπους μας.

Απομακρύνεις τις ερωτικές ελπίσεις δύο ελκυστών και δραστηριομένων εταίρων, που το πρώτον τον έρωση, τη μιλία ένα ορισμό άναστο και την άλλη εις ένα ερωτηματικό τον 'Αδωνι, δεν παρουσιάζω, παρά μια μόνο άποψη του δραστηριού ζωστή σου. Δεν τις ανακινώ εις την περιγραφή ζωτογραφικών, διαί. Σ' ήλιο να φέρω, ότι αποβέβω εις ένα νέο βήμα. Σημειώσω μόνο, για την έρωση μερικών σου παρθέτων και άσυναιθιστων μερών της αλληλεγγύης αυτής, ότι είναι σικνοι συγγενείς κ' από γένος έκλεκτο. Είναι άνοστη πορφύρα, και φρεσάτο βαθύ και ποίημα, σαν να είναι ζήτησ' στα δύο αυτά πρόσωπα την καλύτερη συνάντησή σου και διάδοσι όσες οι ανώτερης ιδιότητες κ' οι φρεσικές τρυφερότες της γένους του

I

Στον 'Ιούλιο, το μεγαλύτερο παιδί της άηρησίας και το πάθος...

'Η Αιμιλία

Αύγουστος 19...

... Είσαι παράλογο έπιπεσόντος 'Αγγέλου. Είσαι ο Λυγρός. Είσαι ο Πόνος. Είσαι το στεναγτικό παραλήρημα του Πάθους. Είσαι αφανισμένος με τις θραύεις σπείς της άδυναμίας σου. Είσαι στεφανωμένος με τα αγάλια του Μαρτυρίου. Είσαι ο γεμωμένος, το μυστικομυστικό νεογέννητο, το ευγενικό και ανέβγαλτο λουλούδι, - κρινός θλιμμένος, κρινός των τάφων... Το σήμα σου ειπωδίαζει σαν το καθαρότερο νερό, εινε προσφορό ευγενική της 'Υλης στ' άπαιδισμένα μέσ' τη φυλακή της Πνεύματα. Έσύ δεν είσαι άγρωπος, είσαι σταυρωμένη όπτασία, και το βαθύ φαριμάκι, που έχει εξαγιασμένη την όρη σου...

"Όνειρο χαμένο μέσ' την τρελή πανήγυρη του κόσμου αυτού, που σ' έχει κορμασμένο πάνω από άβυσσο το μάτι των πόθων σου, πνιγμένη στη γλώσσα της αισθητικής απόλαυσης, σε ποθή άπάντο στους πιο βαθείς άπελατισμούς σου, όταν στεναγμοί άρωποδώνητοι θά ταραξουν την τρυφερή και λεπτή καρδούλα σου, να βλέω τις στιγμές εκείνες να λήμπει το μαρτυρικό πρόσωπό σου, ή βαθιά λαγνευμένη όρη σου, από μέσα από τα φλογερά διαμάντια των εξαγιαστικών δακρύων σου. Θέλω, έχοντας στην αγαλιά μου το σώμα σου, να φτάσω στο κέντρο της ψυχής σου, να λοντώ μέσ' τη φωτιά της, να χρωματισθώ με τη μεταφυσική και απόκοσμη λάμψη της...

Ίσχυομένη από την όμορφη και παρθενική θλίψη σου, πληγωμένη από τα τραγικά φίλημάτα της, ή ψυχική παρθενισμέ, τομήσει από τον άδη του άπελατισμού σου. Σταν σκληρόν αέρα της ζωής αυτής δεν ήμπορεί να σταθεί το φασματικό άνάστημα της ψυχής σου. Είσαι μόνο γοημική και ψυχή. Δεν είσαι σώμα και χρώμα. Είσαι πνοή ζωής. Δεν είσαι δύναμη ζωής. Είσαι σχεδιασμοφύρα ζωής. Δεν είσαι οργάνωση ζωής. Ή ήδονή σου εινε ο πόνος. Ή συναρμογή με τη ζωή σου εινε οδύνη. Θλιμμένη σιά άπάσχεως, νε λυγμική, άποχρόσωμα των δόσεων της ζωής, που ή θέα σου και ή αισθήση σου παραλείπει και σβίνει την ψυχή μου στο πιο λυγμικό ήδονισμα.

Μάς κυκλώνει το θλιβερό φημόλογο. Έμένα με κυκλώνει ο θάνατος. Μ' έχει κυκλωμένο και ή αγάπη σου. Από τον παρθέσιο σου θά βρεθώ στο μαύρο λειβάδι του Χάρου. Θά περάσω σκοτάδια. Θά με φωτίζει στο δρόμο μου ή αγνάδα των χουσών φιλιών σου - των πονετιζών - και το φεγγάρι της αγάπης σου. Θά πεθάνω λιποθυμισμένη από την αγάπη σου. Ω, σε αγαπώ! Μέλι εινε ή σάρκα σου, μέλι εινε ή ψυχή σου, μέλι εινε τα μάτια σου. Κάθε γλίσσα της όλης και της ζωής καταστάλαζε σε σένα. Θά με συνοδεύει στο δρόμο του θανάτου ή μουσική του άσπασμου σου. Ρούφιξέ με ολόκληρη με τα φίλια σου. Θέλω ν' αναλιγωθώ, και ν' αφανιστώ μέσα στη γλυκιά και φεγγαροόνηση λίμνη της ψυχής σου.

Ή 'Ηδονή και ο Πόθος σ' έχουν αγαλιασμένο, και σε λιώνουν, σε λιώνουν... Σ' είσαι γλυκασμα πάθους, σ' είσαι ή πλέον ευγενική άδυναμία, σένα πράξει να σε στραγγίξω στον έαυτό μου, γά να γίνο άθάνατη. Σ' μου έρωσης την ψυχή με την πλέον ήδονική φωτιά. Τα μάτια σου έχουν το χρώμα που έχει το σύμβολο του Σατανά. Άλλά σ' το διμιοισμό τόν εξαγνίζεις. Τη ζωή την αισθανέσαι και τη νοιώθεις μόνο ως ήδονή και ευγένεια. Ως όνειρο και σχήμα. Δεν ύπάρχει πλέον σατανική, αλλά και πλέον μεθυστική, έκλυση, από ζεινή, που δίνεις σ' σε μένα, την αγαπημένη σου. Έγώ είμαι ή αγαπημένη σου, και θέλω να είμαι μόνο έγώ.

Αιμιλία (Ακολουθεί)

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ — ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

"Όταν έγιναν πρό 30-32 ετών οι μεγάλοι οισιομοί της Ζακύνθου και οι Ζακυνθάνοι έμειναν άστεγοι. 'Ελλήνες και ξένοι έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον πέρα αυτών και πάντες προσέφεραν ευχαριστως τον όβολό τους. Ταξ ήύτερες εκείνες ακριφώς συνέβη και το κάτωθι χαριτωμένο επεισόδιο.

"Ή 'Αγγλική παροικία έδωσε εισεγγυητών παρόσταση ύπέρ των οισιομαθών. Σ' αυτή επρόκειτο να λάβη μέρος και κάποιος 'Αγγλος πούφερε τεράστιον μύτακα και μακράν γενειάδα. 'Ο ρόλος του όμως άπαιτούσε να εινε εντελώς ξυρισμένος. 'Ο 'Αγγλος τότε για να δείξη ότι ήταν πρόθυμος να θυσιάση τα πάντα ύπέρ των άτυχών Ζακυνθίων, πήγε σ' ένα 'Αθηναϊκό κομμείο και διάταξε να τον ξυρίσουν!

"Εκπληκτός ο κομμειός τον έρωτά την αίτιαν της τσιαούσης θυσίας και ο καλός 'Αγγλος του την εξηγεί. Μετ' όλιγον το ξυριστή είχε κάμει την δουλειά του. 'Ο 'Αγγλος ήταν... γουλί!... Χωρίς να συγχινηθί όμως σκώδηκε άλ' την πολυτρόνα του κομμειός και έβαλε το χέρι του στην τσέπη για να πληρώση. 'Ηρθε όμως τάρα και ή σειρά του κομμειός να δείξη την γαλαντομία του και έπλε στον 'Αγγλο:

— Αφού σεις εκάματε ύπέρ της πατρίδος μου μιά τέτοια θυσία θά ήταν άδικαίωσι έκ μέρους μου να δεχθώ χρήματα. 'Επειδή όμως δεν μου επιτρέπεται και να σ'ας προσβάλλω, σ'ας παρακαλώ να διαθέσετε το άντίμισμο του ξυριματός ύπέρ των Ζακυνθίων!...

Μεταξύ των όλιγων λογιτεχνικών έκδόσεων του άλπομονήτου Μιχ. Μπατάκη συγκαταλέγεται και το «Γατί». 'Εξεδόθη εις μικρόν φυλλάδιον, περιέχει δε την ιστορίαν ενός μικρού γατιού που το περβολούσιν και το ακοτώνον οι γαβριίδες. Ή περιγραφή αυτή πρωτοδημοσιεύθηκε στην «Ακροπόλι». Έκαμε δε τόση εντύπωσι σ' ένα ζωόφιλο 'Αγγλο, ώστε ανέλαβε να διαθέση αυτός τα έξοδα της έκδόσεως. 'Ετσι πράγματι και έγινε, και τοιοιτοτρόπως ειδε το φώς το έν λόγω λογιτεχνήμα εις φυλλάδιον έκδοθέν.

"Ο σοφός 'Αγγλος καθηγητής Ρόβερτσ έδημοσίευσσε πρό ετών στο Λονδίνο τομίδιον ύπό τον τίτλον «Σύντομος 'Απόδειξις ότι ή 'Ελληνική ήτο ή γλώσσα του Χριστού». Στο έργο του αυτό ο συγγραφέας άντιπροσεί τον Ρενάν και τούς άλλους έβραυολόγους, τους φρονούντας ότι ή γλώσσα του 'Ιησού ήτο διάλεκτος της έβραϊκής και ύπο σπηρίζει, επί τη βάση διαφόρων άποδείξεων, ότι ο Χριστός μιλούσε την 'Ελληνικήν!...

'Απόδειξις της έκτιμήσεως του βασιλέως Γεωργίου προς τους διακεκριμένους καλλιτέχνας, εινε και το εξής: Θέλωσε κάποτε να παρουσιασθί πρό αυτού ή περιφημος καλλιτεχνική Έαγγελία Παρασκευοπούλου. Ως γνωστόν όμως, οι ύποβάλλοντες τσιαούτην αίτησιν, ενεργούσαν εις βιβλίον των 'Ανακτόρων και κατόπιν ειδοποιούντο περί της ήμέρας και της ώρας της παρουσίσεώς των. Ή κ. Παρασκευοπούλου όμως έγένετο άμέσως δεκτική της άκρόσεως ύπό του βασιλέως, άνευ άλλης διατυπώσεως, καταργηθείσης προς χάριν της και χάριν της Τεχνης, πάσης έθιμοτημίας.

'Εξαίρετικόν σφάγιον φαινόμενον άντίκρουσαν πρό ετών, φαινόμενον, το όποιον θά γήσων πολύ νό ξαναϊδούν οι κάτοικοι του 'Αστεως. Μιαν όπληδή και την αυτήν ήμέραν ή 'Αφροδίτη έφάνηκε στον σφρανό ως άγερινος συγχρόνως και ως έσοπερος. Το φαινόμενον αυτό παρατηρήθη στις 14 Φεβρουαρίου του 1894. Ή 'Αφροδίτη ήλίαιε 43 λεπτά πρό της άνατολής του ήλιου και έδουσε 43 λεπτά μετά θύον αυτού.

Πρό ετών ο φιλογράφος Γ. Παπούλιας, κατεσκεύασε επί πλακός εκ σινικου άργύρου ένα πρωτοτυπώτατο «Ποιτικόν Πάνθεον». Επί της πλακός αυτής δια της θανατουργής του φιλογραφίας, περιέλαβε ποιήματα 154 ποιητών ελληνικών ζώντων και νεκρών, την συλλογήν δε αυτήν, δια την άνάγνωσιν της όποιας έχρημάζετο μικροσκοπιο, έδώρησε στο Μουσείο της 'Εθνολογικής 'Εταιρείας. 'Ο Βιβλιοφάγος

